

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: T. D. Ch.**, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, Poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.9.2011, č.j. OAM-179/LE-LE05-LE05-2011,**

t a k t o :

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6.9.2011, č.j. OAM-179/LE-LE05-LE05-2011, kterým byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) zamítnuta.

Žalobce v žalobě uvedl, že podle informací, které dostal od své rodiny, má zavražděný (jeho rukou – pozn. soudu) ve Vietnamu příbuzné v orgánech státní správy a policie. Nezáleží přitom na tom, v které provincii Vietnamu bude bydlet. Stejně bude ohrožen a pronásledován. Jeho vlast má stále socialistický stát a má zkorumpovaný státní a policejní systém. Jeho příbuzní v ČR už dostali výhružné vzkazy, že v případě jeho návratu do Vietnamu ho čeká smrt jako pomsta. Je si jist, že český stát mu může na rozdíl od vietnamského zaručit bezpečnost. Má za to, že by žalovaný měl dojít k závěru, že je ohrožen orgány státní moci ve Vietnamu, neboť by měl potíže přímo vyvolány výkonnou mocí jeho vlasti ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu a azyl by mu měl být udělen.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě zrekapituloval dosavadní průběh řízení. Poukázal na to, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že byl ve vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, nebo že by se odůvodněně obával pronásledování z některého z taxativně vymezených důvodů ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. V průběhu řízení potvrdil, že žádá

o azyl z důvodů rodinných a sociálních vazeb, přičemž si v současné době odpykává trest odnětí svobody v délce 6 let za trestný čin vraždy podle § 219 trestního zákona, za tento trestný čin mu byl uložen i trest vyhoštění v trvání 5 let. Žalobce neuvedl žádné důvody, pro které by mu bylo možno udělit některou z forem mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu. Žalobu je nutno dle názoru žalovaného odmítnout, neboť je zcela nekvalifikovaná, neobsahuje tzv. žádný žalobní bod, pouze je obecně kritizován socialistický a zkorumpovaný státní a policejní systém ve Vietnamu. Dále má za to, že žaloba byla podána opožděně. Závěrem navrhl žalobu jako opožděnou odmítnout.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s.. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Žalovaný zaslal soudu se žalobou spis, ze kterého byly zjištěny následující podstatné skutečnosti. Žalobce dne 27.6.2011 zaslal žalovanému přípis nazvaný Žádost o azyl z důvodů rodinných a sociálních vazeb. Tuto žádost odůvodnil tím, že v České republice žije jeho jediný příbuzný, a to jeho matka, zatímco ve Vietnamu nemá žádné příbuzné a chce žít u své matky. Do své formulářové žádosti ze dne 16.8.2011, která byla vyplněna za účasti tlumočníka mimo jiné uvedl, že se ve své vlasti bojí rodiny toho, koho zabil. Bojí se, že by se mu mohli mstít. Při pohovoru provedeném téhož dne uvedl, že se na něj jako na vraha budou ve Vietnamu špatně dívat. Nechovali by se k němu tak dobře jako tady. Má za to, že by ho právní systém ve Vietnamu tolik nechránil. Vietnam opustil, protože měl v České republice matku a jel za ní. Výslovně uvedl, že ve Vietnamu žádné problémy neměl. Součástí spisového materiálu je i Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2007 Ministerstva zahraničí Spojených států amerických, Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2009 Ministerstva zahraničí Spojených států amerických, Výroční zpráva Human Rights Watch 2011, Informace MZV, č.j. 106941/2011-LPTP ze dne 7. července 2011 k č.j. MV-67924-1/OAM-2011, Informace MZV, č.j. 103424-13/2008-LPTP ze dne 21. dubna 2008 k č.j. MV-31648-1/OAM-2008. Z uvedených materiálů mimo jiné vyplývá, že Vietnamská socialistická republika je autoritářským státem, v němž vládne Komunistická strana Vietnamu, která různými způsoby diskriminuje či přímo potlačuje opoziční politické aktivity.

Soud se nejprve musel zabývat tím, zda byly dodrženy podmínky pro projednání žaloby, a to včetně toho, zda byla žaloba podána včas a zda obsahuje veškeré náležitosti žaloby uvedené v § 71 odst. 1 s.ř.s. Podle ust. § 72 odst. 1 s.ř.s. platí, že žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Zvláštní lhůtu stanovuje § 32 odst. 1 zákona o azylu, který stanoví, že žalobu proti rozhodnutí ministerstva ve

věci mezinárodní ochrany lze podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Podle § 40 odst. 1 s.ř.s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Odst. 2 citovaného ustanovení pak stanoví, že lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Dle odst. 3 tohoto ustanovení připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin. Podle odst. 4 téhož ustanovení je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Dle spisového materiálu převzal žalobce napadené rozhodnutí dne 14.9.2011. Lhůta k podání žaloby uplynula dne 29.9.2011. Na obálce v níž byla žaloba přepravována je uveden datum podání dne 30.9.2011. Ze zprávy Vězeňské služby České republiky, Věznice Všehrady, ze dne 24.10.2011, kterou si soud vyžádal, vyplývá, že odsouzení předávají písemnosti k odeslání vychovateli, který je následující den předává k poštovní přepravě. Podle § 48 odst. 2 písm. a) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s.ř.s. je Vězeňská služba České republiky jedním z doručujících orgánů, jde-li o doručování fyzickým osobám ve výkonu trestu odnětí svobody nebo ve vazbě. Z tohoto důvodu byla předáním žaloby dne 29.9.2011 žalobcem Vězeňské službě České republiky zachována lhůta k podání žaloby.

Podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Žalobce uvedl, že se cítí ohrožen v případě návratu do Vietnamské socialistické republiky a uvedl z jakých důvodů. Odkázal dokonce na to, že dle jeho názoru naplnil podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Soud shledává tyto důvody dostatečnými k tomu, aby žaloba mohla být věcně projednána.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 13 odst. 1 a 2 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner azylanta,
- b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let,
- c) rodič azylanta mladšího 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 13, nebo
- e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.

Podle § 14 odst. 1 a 2 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním

občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle §14a zákona o azylu.

Žalobce v žalobě namítá, že by mohl být po svém návratu do Vietnamu vystaven pomstě ze strany rodiny osoby, kterou zavraždil. Újma, která mu má hrozit by tedy mohla přijít ze strany soukromých osob. Udělení mezinárodní ochrany však primárně směřuje k ochraně proti různým složkám státu, případně i k ochraně proti soukromým osobám, není-li stát schopen či ochoten žadatele o mezinárodní ochranu ochránit. O tom svědčí i ustanovení § 2 odst. 9 zákona o azylu, které stanoví, že původcem pronásledování (§ 12) nebo vážné újmy (§ 14a) se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

Ze shora uvedených zpráv, které měl žalovaný k dispozici, vyplývá, že se státní moc ve Vietnamu dopouští pronásledování různých politických či náboženských skupin, nicméně žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by do některé z těchto skupin patřil. Ze zpráv ani tvrzení žalobce nevyplývá, že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Pouhé tvrzení o nebezpečí pronásledování a msty ze strany soukromých osob v daném případě rozhodně nenaplnuje žádnou z forem mezinárodní ochrany. Z opatřených zpráv žalovaným nevyplývá, že by státní složky, zejména policie, ve Vietnamské socialistické republice nemohly nebo nechtěly žalobci poskytnout případnou ochranu. Žalobci nehrozí ani žádná újma v souvislosti s jeho žádostí o mezinárodní ochranu v České republice, zejména ze shora uvedených Informací MZV vyplývá, že vládní politika Vietnamské socialistické republiky mimo jiné podporuje migraci svých občanů do zahraničí a při návratu jim nehrozí žádný postih, nejedná-li se o osobu kritizující současný režim. Žalobce však ani netvrdí, že by takovou osobou kritizující režim ve Vietnamské socialistické republice byl.

Ve své původní žádosti ze dne 27.6.2011 se žalobce dožadoval udělení azylu z důvodu umožnění soužití s matkou, což by bylo možno považovat za žádost o azyl za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu, ev. žádost o udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu. K tomu je třeba uvést, že je zřejmé, že žalobce nespadá do žádné z kategorií osob uvedených v § 13 odst. 2 nebo § 14b odst. 2 zákona o azylu, kterým se tato ochrana poskytuje, a to nejméně z důvodu věku, neboť žalobce je již starší 18ti let (srov.

§ 13 odst. 2 písm. b) a § 14b odst. 2 písm. b) zákona o azylu). Udělení azylu či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny tak u něj nepřipadá v úvahu.

Soud uzavírá, že žalobní tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, a že jeho žádost byla zjevně nedůvodná ve smyslu § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť neobsahovala žádné relevantní skutečnosti, které by mohly vést k udělení mezinárodní ochrany. Z tohoto důvodu soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 2.1.2012

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:

Gabriela Oulická